మనిషికి మరో మలుపు

ఆ వీధిలోకి వెళ్ళి చూస్తే ఓ చిన్న డాబా ఇల్లు కనిపిస్తుంది. ఒక వరండా - దానికి కుడిప్రక్క సిమెంటు స్తంభం మీదికి ప్రాకి ఒత్తుగా పెరిగిన సన్నజాజి ఉంటాయి.

వరండా గుమ్మానికి రంగు రంగుల తెర వ్రేలాడుతుంటుంది.

ఆ వరండాలో ఒక ప్రక్కగా నరసరావుపేట వాలు కుర్చీలో కాళ్ళు జాపుకు కూర్చుని, భవాన్స్ జర్నల్స్, డివైన్ లైఫ్ సొసైటీ పుస్తకాలూ చదువుకుంటూ ఓ ముసలాయన ఎప్పుడూ కనిపిస్తాడు.

మొహంలో చికాకు తొణికిసలాడుతూ అప్పుడప్పుడు ఆయన పిల్లల్ని వేసే కేకలు ఆ వీధంట తిరిగే జనానికి పరిపాటే -

సాయంత్రాల వేళ "పశుపతి రావుగారూ" అంటూ పక్కింటి మేడ ఆచార్లుగారు వంకర చేతికర్ర తిప్పుకుంటూ ఆ ఇంటిమెట్లెక్కుతాడు. ఇద్దరూ కాస్సేపు చదరంగం ఆడుతారు.

ఆ రోజు శనివారం - పూర్తిగా తెల్లారిపోయింది. పశుపతిరావు ఓసారి అట్నుంచి ఇటు దొర్లి,

"వెధవ దోమలూ - వెధవ సంతాను - దిక్కుమాలిన యిల్లు... నిద్రపట్టి చావదు - నా బతుక్కి వీధరుగు దొరికింది పడక్కి - వీ-ధ-రు-గు..." అని గొణుక్కుంటూ లేచి, పక్క బట్టలు మడత పెట్టడం ప్రారంభించాడు.

ఆ కోడలు మహారాణీగారు, వంటింట్లో దిగమారిపోయింది గావును -

కాకపోయినా, పొద్దెక్కుతోంటే, మంచం మీద పడుకున్న మామగారు బతికాడో, చచ్చాడో చూడ అక్కర్లేదూ - కాస్త పక్కబట్టలు అందుకని మడత పెడితే తప్పా -

ఆలోచనలు సాగిపోతున్నాయి. అయినా పాపం, ఆ పిల్లకేం తెలుసు - తను లేచాడో లేదో!- రాత్రి దోమలతో నిద్రపట్టి పట్టక, బద్ధకంగా పడుకుని ఉంటాడని లేపలేదేమో!

ఏదో వెలితి - ఒంటరితనం - అసంతృప్తి - మనసులో నలుమూలలా అలుముకుంటున్నాయి.

భార్య పోయి ఇంకా సంవత్సరం కూడా కాలేదు. ఆయన కాయింట్లో ఎవరూ తోడు లేరనిపిస్తుంది. మనసులో చిత్రమైన అనుమానం - తననెవ్వరూ ప్రత్యేకంగా చూడరనీ, తన జీవితం ఇంక త్వరలో ముగిసిపోవాలనీ - ఇంకా ఏవేవో ఊహలు -

వీధరుగుమీద ఉన్న చెంబుడు నీళ్ళతో మొహం కడగడం పూర్తి చేసి, తన కుర్చీలో మొహం తుడుచుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

"కాఫీ తీసుకోండి" - స్టీలుగ్లాసు పుచ్చుకుని నిలబడిన రాజ్యాన్ని తేరిపార చూశాడాయన.

ఆమె ఆయన్ని కన్నతండ్రిలాగ ఆదరించి చూస్తుంది.

మితభాషిణిగా, అణకువతో, ఎదుటివారి మనసెరిగి, మసలగలిగే రాజ్యం మీద కూడా ఆయనకి ఈ మధ్య చికాకు కలుగుతోంది.

ఆయనకో ప్రత్యేకత కావాలి. కాని - రాజ్యం ఆయనని అందరితో సమానంగా చూస్తోంది.

కాని, తను ఆ యింట్లో ప్రత్యేక వ్యక్తి.

అది ఈనాటిది కాదు. ముప్ఫయి సంవత్సరాలుగా తను ఆ ఇంట్లో ప్రత్యేక వ్యక్తి.

ఒక అన్న, ఒక తమ్ముడుతో పశుపతిరావు సామాన్య సంపన్నుల యింట్లోనే పుట్టాడు.

అన్నగారు చదువూ, సంధ్యాలేకుండా ఉన్న భూముల్ని చూసుకుంటూ గడపడం, తమ్ముడు పింతండ్రిగారికి దత్తత వెళ్లిపోవడంతో, పశుపతిరావొక్కడే చదువుకుని, ఉద్యోగస్థుడయ్యాడా యింట్లో.

అందుకని, ఆయన తల్లి, ప్రత్యేకంగా చూసేది అందరి కంటే. అతనికని రోజూ ప్రత్యేకించి పెరుగుతోడు పెట్టించడం, అతనికిష్టమైన కూరలూ, పదార్థాలూ ప్రత్యేకించి చేసేది. ఆయనకీ అదే అలవాటైపోయింది.

ఆ ప్రత్యేకత ఆ సుఖం, మొన్న మొన్నటివరకూ - అంటే భార్యపోయేవరకూ సాగింది.

ఆమె మరణంతో అతనిలో బలహీనతలు బయటపడి తలెత్తుతున్నాయి.

కోడలు రాజ్యం నలుగురితోనూ చేస్తుంది నలుగురితోనూ పెడుతుంది.

పశుపతిరావు, రాజ్యం ఇచ్చిన కాఫీ తాగి, గ్లాసు పక్కన పెట్టాడు.

మనుమరాలు సుగుణ అది తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

తెలుగువార్తలు వస్తున్నాయి. వీధి వెంట వెడుతూ ఆచార్లుగారు పలకరించారు-

"ఏం రావుగారూ- డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళారట నిన్న- అమ్మాయి రాజ్యం చెప్పింది. అసలేవిఁటీ! ఇప్పుడెలా ఉందీ!" అంటూ.

"ఆఁ ... బాగానే ఉన్నానండీ - కొంచం రక్తపు పోటు వుంది. ఆహారం జాగ్రత్తగా తీసుకోవాలి-"

పశుపతిరావు మాటలు పూర్తయ్యేలోపల ఆచార్లు గారు గేటుదాటారు - వస్తానంటూ.

పశుపతిరావు స్నానాదికాలు పూర్తి చేసుకుని, దేవుడి ముందు కూర్చున్నాడు.

అలవాటుపడిన ఆ పూజా కార్యక్రమం చేసేస్తున్నాడు. కాని, అతని మనసు మనస్సులో లేదు.

ఇంట్లో హడావిడిగా వుంది. పిల్లలు, స్కూలు టైమయిపోతోందని, అన్నాలు పెట్టమని గొడవ చేస్తున్నారు.

వంట ఎంతవరకు అయిందీ ఒక మాటు వంటింట్లో కొచ్చి, అడిగి వెళ్ళాడు భానుమూర్తి.

రాజ్యం అటు పిల్లలతో, ఇటు పనితో సతమతం అవుతోంది.

ఆఖరివాడు బుజ్జి, తల్లి కొంగుపట్టుకుని అడుగుతున్నాడు -

"అమ్మా, ఆ కూర ఎందుకలా తీస్తున్నావే!"

ఆమె ఓర్పుతో సమాధానం చెబుతోంది-

"అది తాతగారికి బాబూ - డాక్టరుగారు తాతగారిని ఉప్పు తినొద్దన్నారు కదూ- అందుకని, ఉప్పు వెయ్యకుండా తీసేస్తున్నాను."

"ఎందుకే అలాగన్నారూ"

"తాతగారికి వొంట్లో బాగుండలేదని అన్నారు గాని... నువ్విలా వెళ్ళి ఆడుకో... అన్నం ఉడకగానే నీకు పెడతా... విసిగించకు.."

పశుపతిరావు పూజ నుంచి లేచాడు. పూజలో వున్నంతసేపు, ఆయనకి యీ సంభాషణ అంతా వినిపిస్తూనే ఉంది.

ఆయన కోసం తీసిన ఆ ఉప్పులేని కూర మీద చాలా కోపం వచ్చింది.

మునుపటి రోజుల్లో తన కోసం జరిగిన ప్రత్యేకత వేరు.

ఇప్పుడు -

తనకొక రుచీ, పచీ లేని ప్రత్యేకత.

పశుపతిరావుకి వయస్సు వచ్చిన కొద్దీ, ఒక విధమైన మనస్తత్వం ఎక్కువవు తోంది. తన ఆరోగ్యం కోసం వాళ్ళు తనకి చేసేది నచ్చక, ఏదో తీరని అన్యాయం జరిగిపోతున్నట్టనిపిస్తోంది.

"భోజనానికి రండి తాతగారూ..." అంది సుగుణ.

ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న అతనికి వినిపించలేదు.

"తాతగారూ .... మిమ్మల్నే... అన్నానికి..." చెయ్యి పట్టుకు కుదుపుతున్న సుగుణ కనబడింది అప్పటికి.

"ఆఁ... ఆఁ... వస్తున్నానమ్మా... నువ్వు నడు..." లేచాడాయన.

కంచంలో ఉప్పులేని కూర- పథ్యం పచ్చడి.

"నెయ్యి వొద్దన్నారు డాక్టరుగారు - నూని వెయ్యనా?" రాజ్యం ప్రశ్నించింది.

ఆ కంచం ఎత్తి ఆమె మీదికి విసరాలన్నంత కోపం, ఏడుపు వచ్చాయి ఆయనకి.

కోపం దిగమింగేసుకున్నాడు. నోటంట మాట పెగలక, సౌంజ్ఞలతోటే గడిపి, ఏం వేయించుకున్నాడో, ఎలా ముగించుకున్నాడో అలవాటు లేని భోజనం అయిందని పించాడు.

లేచి, ముందు గదిలో తనకోసం వేసిన మంచం దగ్గర కొచ్చాడు.

ఆ మంచం మీద బుజ్జిగాడు లేచి నిలబడి గంతులు వేస్తూ ఏవో పాటలు పాడుతున్నాడు.

వాళ్ళ బామ్మ బ్రతికుండగా పిల్లల్ని నోరెత్తనిచ్చేది కాదు. నిశ్శబ్దంగా అన్నం తినడం, అటో యిటో ఆడుకోవడానికి పోవడం - అంతేగాని, యిలా కేకలూ, ఈలలూ వేస్తే వీపు విమానం మోత మోగించేది.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

ఏరీ! ఇప్పుడు తనని చూసేవాళ్ళేరీ!-

వాణ్ణి నోరు మూయించమని రాజ్యంతో చెప్పడం సిగ్గుచేటు!- ఖర్మ...

ఒకటే అరుపులు కేకలు - 'ఒరేయ్ బుజ్జీ - నువ్వవతలికి వెళ్ళి ఆడుకో' అన్నాడాయన.

"నువ్వే అవతలికి ఫో"-

అనాలోచితంగా వాడిచ్చిన సమాధానం పశుపతిరావుని ఉడికించింది.

"ఛీ వెధవా - వెళ్ళు ముందు" -కేకలేసి, కళ్ళెర్రజేశాడు.

"అమ్మోయ్-" అంటూ వాడు ఏడుపు మొదలెట్టాడు. రాజ్యం వాణ్ణి ఊరుకోబెట్టలేక మరి రెండు తగిలించింది.

వాడు గోల.

పశుపతిరావు మనసు వికావికలమైపోయింది. నిజానికి ఆ యింట్లో మరో రెండు గదుల్లో, మంచాలు ఖాళీగా వున్నాయి. ఎక్కడ పడుకున్నా, తననెవ్వరూ కాదనరు. కాని, తనెందుకో చికాగ్గా వున్నాడు. చిన్నవాడితో తనకి పంతాలేవిఁటి? ఫలితం- వాడికి దెబ్బలు.

ఇలా ఆలోచనలతో పశుపతిరావు నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

మెలకువ వచ్చేసరికి, భానుమూర్తి ఆఫీసు నుంచి వచ్చి వున్నాడు. పిల్లలందరూ హడావిడిగా స్నానాలు చేసి, మంచి మంచి బట్టలు వేసుకుంటున్నారు.

సుగుణ పరుగునవచ్చి - "తాతయ్యా - మేం సినిమాకి వెళుతున్నాం, నువ్వూ వస్తావా? మంచి సినిమా - ఊ....వస్తావా"

కాళ్ళకి బూట్లు తొడుక్కుంటూ అంటోంది.

"ఎంచక్క సినిమా" అంటూ బుజ్జిగాడు తాతగారి దగ్గరకొచ్చి చొక్కా గుండీలు పెట్టమన్నాడు.

వాడి ముఖం చూడడానికి పశుపతిరావుకి బాధైంది. వాడదేమీ పట్టకుండా-

"తాతయ్యా! నువ్వు కూడా వస్తావు కదూ - బలే బలే -నువ్వూ నేనూ ఒకచోట - ఏఁ..." అంటూ బుల్లి బుల్లి చేతులతో చొక్కా సర్దుకుంటున్నాడు.

భానుమూర్తి "నాన్నా, మీరు కూడా రండి, సరదాగా తిరిగొద్దాం-" అంటూ గదిలో కొచ్చాడు.

"రండి... అని ఇంకా నెమ్మదిగా అంటారేఁవిఁటండీ- తప్పకుండా రావాలి. రండి మరి-" అంటూ రాజ్యం కాఫీ తెచ్చి యిచ్చింది.

"లేదమ్మా - నేను రాలేను - అయినా మీరంతా హాయిగా వెళ్ళిరండి. నేను కాసేపు అలా పార్కులో కూర్చుని, తరువాత ఇంటికొచ్చి, విశ్రాంతిగా పడుకుంటాను. ఆచార్యులుగారొస్తానన్నారు అంతగా తోచకపోతే వో అట చదరంగం వేస్తాం".

"అదః... ఎందుకంత యిది! సరదాగా తిరిగి రావచ్చు రండీ-"

"ఎందుకూ? ఎంతా? తొమ్మిదిన్నరకల్లా వచ్చేస్తారు గదమ్మా... వెళ్ళండి - వెళ్ళండి - టైమవుతోంది."

"వంట్లో స్వస్థతగా లేకపోతే చెప్పండి? మానేస్తాం మేం కూడా - మరోసారి అంతా కలిసే వెళ్ళచ్చు" అంది రాజ్యం.

"అబ్బెబ్బే... అంతసేపు సినిమాలో ఏకధాటిగా కూర్చోలేనను. మరేం లేదు. వెళ్లండి".

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. పశుపతిరావు మనస్సు ఖాళీ అయిపోయింది. తను రానంటే, తనని బ్రతిమాలి, తన కోసం ఆగిపోతామని కూడా అన్నవాళ్ళు వెళ్ళిపోగానే, అతనికి మనస్సు చివుక్కుమంది.

తనీ ఒంటరితనం భరించలేడు. మనిషికి కొంత వయసొచ్చేవరకూ తల్లీ తోడుంటుంది. ఆ తరువాత భార్య తోడుంటుంది. తనకి ఈ యిద్దరూ దూరమయ్యారు. తను జీవితం త్వరగా ముగించాలి. తను చనిపోతే! పశుపతిరావు గుండె దడదడలాడింది. లోకంలో ఎంతోమంది చనిపోతున్నారు. వారిలో తనూ ఒకడు.

తన కోసం ఎవరు బాధపడాలి? ఎవరూ బాధపడరు. అదేవిటి? భాను తన కోసం ఎంతో ఏడుస్తాడు. పది సంవత్సరాలుగా తనతో కలిసి మెలసి వున్న రాజ్యం బాధపడదూ?

ఎందుకు పడదూ-

ఆమెకు తనంటే ఎంతో ఆపేక్ష. ఒకసారి అంది కూడా-

మిమ్మల్ని చూస్తుంటే, మా నాన్నని చూసినట్టుంటుందని.

ఎందుకో - అందరికీ....

ఏదో ఆలోచించుకుపోతున్న అతని మనసులో ఒక జ్ఞాపకం మెదిలింది. తన పెన్షన్ కాగితాలు వచ్చాయి. రేపు వెళ్ళి డబ్బు తీసుకోవాలి. నాలుగు నెలల మొత్తం.

రేపు తెచ్చి, రాజ్యం చేతిలో పెట్టాలి. ఆమెనీ, పిల్లల్నీ మంచిబట్టలు కొనుక్కోమని చెప్పాలి. కాకపోతే, ఆ డబ్బు దాచవలసిన అవసరం ఏముంది? ఏమీ లేదు-

తనని కొడుకు పోషించకపోయినా, తన జీవితం వెళ్ళదీసే స్తోమతు తనకుంది. రేపు ఈ రోజులా మర్చిపోకుండా డబ్బు తేవాలి...

పార్కుకి వెళ్ళబుద్ధికాలేదు, ఆచార్యులుగారు రాలేదు. పశుపతిరావు సగం నిద్రలో ఆలోచనలతో అటూ ఇటూ దొర్లుతూంటే, తలుపు చప్పుడు... పిల్లల గొడవ-

హడావిడిగా అంతా ఇంట్లో జొరబడ్డారు.

"నిద్రపోతున్నారా!" అడిగింది రాజ్యం. "లేదమ్మా - ఇప్పుడే నడుం వాల్చాను. సినిమా బాగుందా?"

"బాగానే వుంది"

రాజ్యం త్వరగా బట్టలు మార్చుకొని భోజనాలు ఏర్పాటు చేసింది. పశుపతిరావు కంచంలో గోధుమపిండి పుల్కాలు.

అవే కావాలని బుజ్జి మారాం పెట్టాడు.

నోరు తెరిచి, అడగకపోయినా, సుగుణకి కూడా అవి తినాలని వుంది. అది గ్రహించి, ఇద్దరికీ చెరొకటీ పెట్టి, తను తిన్నాడు. ఆకలి తీరలేదు. వెలితిగా వుంది.

రాజ్యం మరికొంచం తయారు చేసి వుంటే బాగుండేదనిపించింది.

బుజ్జి, ఆ రాత్రి తాతగారి దగ్గరే పడుకున్నాడు. పశుపతిరావు పసివాణ్ణి దగ్గరకి తీసుకుని పడుకున్నాడు.

❖ ❖ ❖

ఎండ చుర్రున మాడుస్తోంది. రిక్షా కోసం అటు ఇటూ చూసి, నడక సాగించాడు పశుపతిరావు. కాళ్ళు దడదడ లాడుతున్నాయి. కొంత వయసు దాటగానే, రిటైర్‌మెంట్ ఎందుకవసరం అన్నారో, ఇప్పుడర్థమవుతోందతనికి.

రిక్షాల జాడలేక, అలాగే నడుస్తూ జేబులో డబ్బు చూసుకున్నాడు రెండు వందల డెబ్బయి ఉన్నాయి.

ఈ డబ్బు రాజ్యానికిచ్చేయాలి. తెలివైన పిల్ల, డబ్బు వృథా చెయ్యదు.

భాను, రాజ్యం, ఒక వంద, మిగిలినది పిల్లలకి -

ఏవో ఆలోచనలు... నడక... ఆయాసం కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.. హాస్పిటల్ గుమ్మం ఎక్కుతూ "హమ్మయ్య" అనుకున్నాడు.

డాక్టరు సుందరం సాదరంగా పలకరించి, పరీక్ష చేశాడు.

"ఎలాగైనా, మీరు ఆలోచనలు బాగా తగ్గించాలి" అన్నాడు.

"తీవ్రంగా ఆలోచించడం, వ్యథ పడడం రక్తపు పోటుకి మంచిది కాదు. అయినా మీకు బాధ్యత ఏమీ లేదుగా! – అన్నీ మీ భాను చూసుకుంటాడు కదా!" అన్నాడు.

"అవునోయ్ – నాకెందుకూ? ఏం ఆలోచించనే!" అన్నాడు ఏమనాలో తోచక.

సుందరం, మందులషాపులో కొనాల్సిన మందులు కూడా కుర్రాడిచేత తనే తెప్పించి, రిక్షా పిలిపించి, ఇంటికి పంపాడు పశుపతిరావుని.

గుమ్మంలో రాజ్యం నిలబడి, రిక్షాలోంచి దిగే పశుపతిరావుని చూసి, చటుక్కున లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. తనని పలకరించకుండా, ఆ విధంగా లోపలికెందుకు వెళ్ళిందో అర్థం కాలేదతనికి.

రిక్షా వాడికి డబ్బు లిచ్చేంతలో సుగుణ చల్లటి నీళ్ళ చెంబుతో రెడీగా నిలబడి వుంది. కాళ్ళు కడుక్కుని, అయిదు నిముషాలు విశ్రాంతి తీసుకున్నంతలో, భోజనానికి పిలుపు వచ్చింది. అది పూర్తవగానే రాజ్యాన్ని పిలిచి, డబ్బు చేతిలో పెట్టి, పిల్లల్నీ, ఆమెనీ బట్టలు కొనుక్కోమన్నాడు.

"ఎందుకండీ యిప్పుడు," అంది.

"దానికేముంది. ఎప్పుడైతే యేం! తీసుకోమ్మా! ఏదో నీకూ, పిల్లలకీ బట్టలు వస్తాయి కదా..."

"ఏమిటో మీకంతా పిచ్చి..." రాజ్యం డబ్బు జాగ్రత్తగా అందుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఇలా అప్పుడప్పుడు డబ్బు ఇవ్వడం, కోడలి మంచితనం సంపాదించుకుని, నీ ఉనికి గట్టి చేసుకోవడానికి కాదూ? అని మనస్సు నిలదీసినప్పుడు, ఖంగారు పడిపోతూ... తన బలహీనత కప్పి పెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తాడు పశుపతిరావు.

❖ ❖ ❖

సాయంత్రం పార్కు నుంచి తిరిగి వచ్చిన పశుపతిరావుకి ఇంట్లో హడావిడిగా ఉండడం కనిపించింది.

చీకటి పడుతోంది. అతను కుర్చీలో కూర్చోగానే, పిల్లలు, కొత్తబట్టలు తెచ్చి చూపించడం మొదలుపెట్టారు.

సుగుణ – బుజ్జి – పెద్దాడు అంతా ఎంతో ఆనందంగా నవ్వుతూ, ఒకళ్ళమాట ఒకళ్ళు వినిపించుకోకుండా – ఒకరి కొకరు అడ్డం వస్తూ, కసురుకుంటూ – పశుపతిరావుకి బట్టలు చూపిస్తున్నారు.

"ఇది సుగుణ గౌను."

"ఇది బుజ్జిగాడు లాగు"

"ఏమ్ బాగులేదు" - పెద్దాడి కామెంట్.

బుజ్జిగాడి తారస్థాయి ఏడుపు.

పశుపతిరావు మందలిస్తూ బుజ్జిని దగ్గరగా తీసుకుంటూ "ఈ లాగు బాగులేదన్నవాడెవడ్రా -అబ్బో! దీనికి చమ్కీ కూడా వుందిరా! పెద్దాడి లాగు చూడు బోసిగా" బుజ్జిగాడు కళ్లు తుడుచుకుని నవ్వాడు.

పశుపతిరావుకి నవ్వొచ్చింది. కూడదనుకుంటూనే తనకేమైనా వాటిల్లో కొన్నారేమోనని చూశాడు... ఛ... ఎలా తెలుస్తుంది వాళ్ళకి? తనేమైనా కొనమన్నాడా?- నవ్వుకున్నాడు తన లౌకికానికి - కాని-

"ఒరే నాన్నా బుజ్జీ .... మరి... మరి..నాకేదిరా చొక్కా..." అని అనుకుండా వుండలేకపోయాడు.

"అమ్మా!... నేనియ్యను... అమ్మ నడిగి కొనిపెడతానుండేఁ...ఏఁ..." అంటూ వొళ్ళోంచి జారిపోవడం మొదలుపెట్టాడు.

పశుపతిరావుకి గుండె ఝల్లుమంది.

మళ్ళీ నవ్వుతూనే - "ఏమనడుగుతావు?" అన్నాడు.

"ఏవఁనా... ఏవఁనంటే.. .మరేమో... తాతయ్య యేడుస్తున్నాడూ... వో చొక్కా కొందావాఁ... అనే - ఏఁ..."

ఈ మాటలు పసివాడు తెలియక అన్నా అతనికి కొట్టినట్టయింది.

వాడు వోళ్ళోంచి జారిపోయి పరిగెడుతుంటే, చటుక్కుని పట్టుకుని, "వోరి వెధవాయా - నాకే వున్నాయి డబ్బులు. నేనే కొనుక్కుంటాను..." అన్నాడు.

"అమ్మా! నీ డబ్బులు దాచుకునీ... మా డబ్బులు అడిగావా... ఆఁ... చెప్తానుండు అమ్మతో-" చేయి జారిపోయాడు బుజ్జి.

సుగుణ, పెద్దాడు బట్టలు మడతలు పెడుతున్నారు. వాళ్ళల్లో వాళ్ళు వెక్కిరించుకుంటూ - నవ్వుకుంటూ - బట్టల్ని పొగుడుకుంటూ.

పశుపతిరావుకి సిగ్గూ, ఉక్రోషం వచ్చాయి కుర్రవెధవ జారిపోయాడు. లేకపోతే జబ్బ పుచ్చుకుని, ఆ నాలుక తెగ్గోసి పారేసును.

"మీ"... "మా" ...ట! వీడెవడో!

అతనికి ఉదుకుమోత్తనం వచ్చింది.

వాడు వెళ్ళి కోడలి దగ్గర అలా ంటే? ఎంత కుర్రవెధవ... నవ్వులాటకన్నా... ఏం అనుకుంటుంది? వాళ్లేం అనుకున్నారో అసలు! - ఏం కొనుక్కున్నారో? తనే వాళ్ళకి డబ్బిచ్చి - ఇలా అంటే, ఆ అమ్మాయి భానుని పంపించి తెప్పిస్తుందేమో! ఛీ ఇలా మాట్లాడాడేమిటి తనీ వేళ!

పశుపతిరావుకి తన మీద తనకే అసహ్యం వేసింది.

కుర్రవెధవ... బుజ్జిగాడు కాదు - తను-

అయినా, ఈ వుడుకుమోత్తనం ఎందుకు తనకి? వాడితో తను వేళాకోళాని కన్నమాట పట్టుకుని - లోపల్లోపల వాళ్ళతో అనలేక, ఇలా బయటపడ్డానని వాళ్ళు అనుకుంటే !- ఛీ...ఛీ...

పశుపతిరావు ఒక్క ఉదుట్న కుర్చీలోంచి లేచాడు.

బుజ్జిగాడు ఈ నడవలోనే తిరుగుతున్నాడింకా. వంట యింట్లోకి వెళ్ళకుండా పట్టుకుని అలా తీసుకుపోతే!

వాడు - సుగుణతో ఘర్షణ పడుతున్నవాడల్లా పశుపతిరావుని చూసి - "ఊఁ.... నేనియ్యను. అమ్మా చూడవే! తాతయ్యకీ..."

అరవబోయ్యేవాణ్ణి పట్టుకుందుకు గబుక్కున సరదా పరుగు నటిస్తూ పరిగెట్ట బోయిన పశుపతిరావుకి బొడ్డునుంచి జారిన పంచె కొస కాళ్ళలో చిక్కుకుని చతికిల పడ్డాడు.

శరీరానికేదో కుదుపు... కుర్రవెధవ...చెప్తాడు... నాకు తెలుసు - నేను పసి వెధవకంటే నిికృష్టంగా వున్నాను.

రాజ్యానికి నేనన్న మాటలు వాడు చెప్పకూడదు. అయ్యో! పరతి మెహర్బానీ ... మొహమాటం... అంతా నీచత్వం-

మెరుపు మెరిసి ముక్కలైనట్టు, ఒకే క్షణంలో మెదడు కుదిపేసే అనేక ఆలోచనలు!

వణుకు ఎక్కువైంది.

పిల్లలు గొల్లుమనడం, లీలగా.... బుజ్జిగాడు అక్కడే వుండి యేడవడం... కనిపించాయి.

తన ఆలోచనల కింకా స్పష్టత చిక్కలేదు.

రాజ్యం గాబోలు ... చెయ్యి ఆసరా యిచ్చింది... వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

ఆయాసం... ఊపిరి అందనట్టుగా ఉంటోంది.

తను వొణుకుతున్నాడు గావును!

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది - ఆఁ ఏం చేశారర్రా వెధవల్లారా!" అడుగుతోంది.

రాజ్యం - "పొండి ఇక్కణ్ణించి - ఒరే పెద్దాడా, మీ నాన్నని పిల్చుకురా- శ్రీనివాస చేనేత కొట్టుకి వెళ్తానన్నారు... ఇంకా రాలేదు - చూడు, చప్పున రమ్మను... ఉఁవెళ్ళు"

పశుపతిరావు స్థిమితపడి మాట్లాడుదామనుకుంటూండగా యీ మాటలు వినిపించాయి. మళ్ళీ గాబరా - వీడు చెప్పేసి వుంటాడు. రహస్యంగా కబురంపి వుంటుంది. ఏదీ... యిప్పుడేగా... ఛీ అనవసరం ఛీ... చెత్త ఆలోచనలు అనుకుం టూనే, ఎందుకూ కొరగాని ఆలోచనలు చేస్తున్నాడు.

మెదడు అలిసేకొద్దీ, బాధ యెక్కువవుతోన్నట్టుంది. ఏదో మగత....

మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచేసరికి పక్కన డాక్టరు సుందరం, కొడుకు భాను... వున్నారు. మంచానికి పక్కనే స్టూలు మీద ఏవో బట్టల పాకెట్లున్నాయి.

సుందరం అంటున్నాడు.

"ఈ బ్లడ్ ప్రెషర్ వున్నవాళ్ళున్నారే - ప్రతీ చిన్న విషయాన్ని చాలా సీరియస్‌గా తీవ్రంగా, ఆలోచిస్తారు. అలాంటప్పుడు, యీ రకంగా పాల్పి టేషన్ రావడానికి అవకాశం ఉంది. ఇంట్లో అందరూ మీ నాన్నని కనిపెట్టుకుని వుండి, ఎక్కువ సంతోషపెట్టడానికి ప్రయత్నించాలి.

కళ్ళిప్పిచూసిన పశుపతిరావు గొంతుకలో కొంచం హార్లిక్స్ పోసింది రాజ్యం.

"నాన్నగారు, చేనేత బట్టలు ఎక్కువ ఇష్టంగా వాడతారు, అందుకని, అందరికీ మామూలు బట్టలుకొని, ఆయన కోసం ప్రత్యేకంగా శ్రీనివాసాలోకి వెళ్ళాను. ఇవిగో ఇవి కొని పేక్ చేయిస్తున్నాను.... ఏదీ ... వాళ్ళని పంపిగంట కూడా కాలేదు - అక్కడో ఫ్రండ్ కలిస్తే మాట్లాడుతూ ఉండిపోయాను - యింతలో మావాడొచ్చాడు - ఖంగారుగా వచ్చాను" భాను సుందరంతో ఇంకా ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు.

పశుపతిరావింకేమీ వినలేదు.

తన మనస్సుకి తగిన జబ్బే, తనకి వచ్చిందనిపించింది. ప్రతిదీ అనుమానం - ఎదుటివారిని అనుమాన దృష్టితో చూడడమే సరిపోతోంది.

పెద్దతనం వచ్చినకొద్దీ, పసితనంలో లాగా, ఇతరుల మీద ఆధారపడడం సహజం. అయినా, పసితనపు మూర్ఖత్వం తనది గాని, బుజ్జిగాడిది కాదు.

నాన్నగారికి విశ్రాంతి కావాలట!

ఉండకూడనిదే విశ్రాంతి! అది ఎక్కువయే యీ ఆలోచనలు!

నాకు అటెండవాల్సింది వాళ్ళు కాదు. ప్రతి విషయాన్ని స్పోర్టివ్‌గా తీసుకుని, వాళ్ళందరి ఆనందాన్ని తనూ పంచుకోవాల్సిన వయస్సిది!

"నాన్నా... ఎలాగుంది-" మంచం మీద, దగ్గరగా కూర్చున్నాడు భాను.

అతని చేతిని ఆప్యాయంగా తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ-

"నాకేం భయంలేదు కదురా?" అన్నాడు పశుపతిరావు.

"మేమంతా ఉండగా మీకు భయం ఎందుకు?" అన్నాడు భాను.

"అవును-"

తృప్తిగా ఊపిరి తీసుకుని, విశ్రాంతిగా సర్దుకుని, వొత్తిగిలి పడుకున్నాడు పశుపతిరావు.

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక నుండి)